

PRIJE I DANAS

Jesu li stariji danas autoritet kao što su prije bili? Nažalost ne. Bile su te čvrsto utemeljene granice kada je malo dijete znalo za njih, što i kako treba, a što ne. Bio je dovoljan tatin ozbiljni pogled za stolom da bude odmah jasno da se ne jede punih usta. Roditelji su bili red i zakon. Bake i djedove se moralo slušati jer je to bilo za očekivati i nikome to nije bio problem. U školi je dobar uspjeh bio bitan, jer bi se zaslužile i velike nagrade za to koje bi motivirale za dalje. Znao se red u vezi svega i odrastajući se prihvaćao kao čvrsto postavljena granica.

Djeca danas dobiju sve što požele, bez obzira na finacijsku situaciju roditelja. Ona znaju točno kako ih obmanuti i nagovoriti da dobiju određenu stvar. Prije se učilo dan i noć kako bi dobio dugo željene starke i s njima bi bio prezadovoljan, čuvao bi ih i pazio na njih. Nije mi jasno da se toliko stvari promijenilo, što se desilo s odgojem, s roditeljima i sistemom nagrađivanja. Djeca danas imaju puno toga, a ničemu se posebno ne raduju. Roditelji tretiraju njihovu lijenost kao „pa takav je, što mu ja mogu“. Što se desilo s dugim igrama na ulici do kasno u noć i sa skrivačem po cijeli dan?

Internet se desio! Parkove i igrališta su zamijenile društvene mreže, a mi smo to prihvatili, pridružili smo se tom vidu druženja za koji je potreban samo mobitel i internet. No, što kada nema interneta ili kada, nedaj Bože, signal nije dobar pa nešto „zaštaka“? Roditelji tada ne prepoznaju svoju djecu, djeca se bahate, deru i otrešaju na njih i roditelji su ti koji nemaju pravo riječi, a djeca ta kojima se ne smije ništa reći. Žalosno. Zašto se roditelji toliko boje za djecu, gore u sebi i boli ih jako, a ne poduzimaju ništa, misleći da neće pomoći kazna, nego odmoći. Ali ne, nisu samo oni krivi. Krivo društvo i kriva okolina su veliko zlo za dijete. Sve što se vidi kod drugih se mora probati i mora se imati. I kada dođe do toga, roditelji ne mogu sebe kriviti za ponašanje djeteta.

Sve više mladih roditelja je umorno, isfrustrirano i dosta je njih koji ne mogu savladati vlastitu djecu. Trče za njima da bi spriječili njihov pad. Pusti neka padne, kako će razviti motoriku ruku i nogu ako ne zna da postoji ta mogućnost ... da padne. Roditelji griješe što uče djecu da će svaki pas ugristi i svaka mačka ogrebat, griješe što ne puste dijete da se igra u pijesku da se ne bi isprljalo. To je dio života gdje će djeca naučiti razlikovati dobro od zla, gdje će se sami uvjeriti da zemlja i pijesak nemaju fin okus, naučit će da će morati pretrpiti bol kada padnu i bit će oprezniji.

Djeca su spužve koje upijaju od malena puno bitnih stvari, kasnije, kada odrastu u velike ljude, sami odlučuju kojim putem žele ići.

Riječi (495)

Nikolina Grgić

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: sastavak

Broj stranica: 2

Ljeto: 2018.

Škola: Trgovačka akademija Želježno/HAK Eisenstadt

Učiteljica: mag.a Angelika Kornfeind

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind